

[P. Munch.]

en rimelig Ordning, som ikke fjernede sig alt for meget fra det, man fra anden Side kan tænke sig at drøfte.

Nu ved jeg imidlertid ikke, om der indenfor Partiet Venstre findes nogen som helst Tilbøjelighed til en saadan Drøftelse. Den Tale, vi hørte af den ærede Ordfører for Venstre i Gaar, gav mig ikke det Indtryk. Den ærede Ordførers Tale indeholdt intet, der indbød til Forhandling til venstre Side her i Tinget. Men jeg ved ikke, hvor meget dette betød. Jeg ved ikke, om dette er Udtryk for, at man i Partiet Venstre er fast bestemt paa overhovedet ikke at forsøge nogen saadan Forhandling.

Jeg kunde tænke mig, at mangfoldige Erfaringer fra senere Tider kunde give Partiet en naturlig Grund til virkelig at tage en Forhandling op nu. Det kan vel ikke bestrides, at vi drøfter hele dette Spørgsmaal paa en anden Baggrund med Hensyn til Krigens tekniske Karakter end den, der har været ved tidligere Drøftelser. Selv i Fjor var det ikke paa nogen Maade traadt klart frem for den almindelige Bevidsthed, i hvilken Grad Forandringer i saa Henseende er foregaaet.

Indtrykket af visse Eksplosioner, Indtrykket af Luftmanøvrerne i London og Paris og en Række militære Diskussioner, navnlig i Sverige og Tyskland, har utvivlsomt i Øjeblikket grebet dybere ind i den danske Befolknings Bevidsthed med Hensyn til en fremtidig Krigs Muligheder, end det foreløbig er forstaaet af nogen af dem, der har Ledelsen af disse Spørgsmaals Behandling fra de to Partiers Side, som hidtil har samvirket paa dette Omraade.

Nu hørte jeg ganske vist her i Dag, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Parkov, sagde til os, at der havde staaet i et militært Tidsskrift nogle Artikler, hvori man forklarede, at Betydningen af Luftkrigen og alt, hvad dermed stod i Forbindelse, blev overdrevet, og at man nok kunde naa til at tilvejebringe et godt Forsvar heroverfor. Det er jo det Forhold, vi har mødt Gang efter Gang. Hver Gang der kom nye tekniske Ødelæggelsesmidler til, satte de Folk, der havde arbejdet med de gamle tekniske Midler, sig i Hovedet, at det betød saa grumme lidt, det nye, der nu var skabt, og de kom til os andre hver eneste Gang og sagde: Naturligvis maa vi have noget af det ogsaa, naturligvis maa vi indrette os lidt paa det ogsaa, men vi skal samtidig bevare alt det gamle og da først og fremmest blive ved at bygge derpaa.

Ganske det samme foregaar denne Gang. Man stiller det danske Folk overfor den fuldkomne haabløse Opgave at beholde hele det gamle Maskineri, lige til Rytteriet efter de ærede sagkyndiges Mening, og med Opretholdelse af de fuldkomne haabløse Skibe indenfor vor Flaade, som man plejer at betegne som Kystforsvarsskibe, og samtidig begynder man at lappe lidt ved nogle Giftmasker, ved Tilvejebringelsen af en Luftflaade, som man danner sig en Forestilling om skulde komme til at betyde noget.

Jeg tror, man vil tale forgæves til det danske Folk, naar man søger at give det en saadan Opfattelse af det, der nu foregaar paa Krigsteknikkens Omraade. Jeg tror, der har bundfældet sig i Befolkningen — og at man ikke vil kunne rokke derved — den Følelse, at de nye Forandringer betyder, at Angrebet er blevet Forsvaret uendelig meget mere overlegent, end det var før; dernæst, at en Krig i kommende Tider først og fremmest vil blive ført imod den civile Befolkning, og at dette rammer særlig haardt i et Land, der har $\frac{1}{4}$ af sin Befolkning samlet i Landets Hovedstad under Forhold, hvor en Beskyttelse paa Forhaand er haabløst umulig.

Naar man ser de militære Myndigheder i Frankrig og England erklære, at Forsøget paa med de Kræfter, de raader over, at beskytte Paris og London er et Forsøg, som ikke kan føres tilfredsstillende igennem, at Kampen mod en fjendtlig Luftflaade kun føres paa en virkningsfuld Maade, nemlig ved at gaa til Modstandens saarbare Punkter og angribe dem, vil man kunne forstaa, hvad dette betyder for et Land, der intet Øjeblik kan drømme om at sende Bombardementsmaskiner ind over et andet Lands Hovedbyer og føre et Angreb igennem der.

Den ærede Ordfører for Venstre fremsatte i Gaar en Sætning, som det forbavtede mig at høre fra hans Side, fordi det forekommer mig, at den havde Paradoksens Karakter i en ganske usædvanlig Grad. Den ærede Ordfører sagde dette, at Spørgsmaalet: Hvad skal det nytte? besvaret med: Kampmæssige Opgavers Løsning kan ikke nytte for Danmark — at dette Spørgsmaal levede vel ikke for Alvor i nogen Del af det danske Folk længere.

Jeg tror, at det ærede Medlem tager saa fuldstændig fejl, som muligt er. Det Spørgsmaal, med hvilket Hørup i sin Tid skar igennem det Net af Stemninger — uklare, som de var stærke og dybe —, hvorpaa Diskussionen om dansk Militær-